

YURD ÜÇÜN, EL ÜÇÜN YAŞAYAN ELMİN

Şəhid çavuş Elmin Əvəz oğlu Mirzəyevin (20 fevral 1995-ci il Xocavənd rayonunun Əmirallar kəndi - 2 oktyabr 2020-ci il Füzuli rayonu) əziz xatirəsinə həsr olunur.

Şəhid Mirzəyev Elmin

(Əvvəli ötən sayımızda)

O dövrün çarəsiz və ələcsiz, torpaqdan yetim olan uşaqlarına ümid vermək üçün valideynlər tərəfindən deyilən "Sən böyüyəndə Qarabağı azad edəcəyik" cümləsi ilə Elmin barışa bilmirdi. O, vətəni, işğal edilmiş torpaqlarımızı, doğma Xocavəndini o qədər böyük bir sevgi və məhəbbətlə sevirdi ki, həmişə ondan söhbət düşəndə Qarabağı öz əlləri ilə, canı və qanı bahasına qaytarmaq istədiyini deyir, bu yolda ölümü belə gözə aldığı çəkinmədən, düşünmədən söyləyirdi.

Elmin vətəndən ayrı yaşamağın ölümə bərabər olduğunu bildiyi üçün bu sözləri söyləyirdi. O, işğaldan olan doğma torpaqlarımızı azad edilməsindən ötrü hər an çəkinmədən ölümə belə hazır idi. Çünki belə həssas mövzularda yalan danışmaq mümkün deyildi. Vətən üçün ölümü belə gözə almaq ancaq Elmin kimi alovlu vətənpərvərlərin işi idi.

Elmin orta məktəbi bitirdikdən sonra 2013-cü ildə Azərbaycan Silahlı Qüvvələrinin sıralarında hərbi xidmətinə başladı. Hərbi xidmətinə başladığı ilk günlərdə o qədər sevincli idi ki, sanki ona dünyaları vermişdilər. Elmin birinci sinfə qədəm qoyanda belə bu qədər sevinməmişdi. Çünki onu ən çox narahat edən mövzu vətənə olan borcu, vətən torpaqlarını işğaldan azad etmək idi. O, uşaq yaşlarında belə bunu fikirləşmiş və tez bir zamanda illərin keçməsinə, özünün vətənə borcunu əsgər kimi layiqincə ödəməsinə arzulamışdı. Onun üçün vətən borcu valideyn, ana, ata borcundan da önəmli, üstün idi. Bu, onun hərəkətlərindən aydın bir şəkildə hiss olunurdu. Lakin Elmin bu istəyini sözdə qoymayıb əməldə də yaşatmağın vacibliyini bilirdi. Ona görə də layiqincə əsgəri xidmətini etdiyi zamanda da Allahdan arzulayırdı ki, tez zamanda Ali Baş Komandan əmr versin və o, ən ön sıralarda Qarabağın xilaskarı kimi son damla qanına qədər düşmənlərlə döyüşsün. O, ən sadıq və müəlləh bir əsgər kimi komandirlərin ən böyüyünün verəcəyi o tarixi əmri gözləyirdi. Nümunəvi bir əsgər kimi xidmət etdiyindən ona dəfələrlə diplomlar, fəxri fərmanlar, ailəsinə də dəfələrlə təşək-

kür məktubları göndərilirdi.

2015-ci ildə Elmin hərbi xidmətinə başa vurdu. Hərbi xidmət zamanı Qarabağ müharibəsinin başlamamasından və onun da ən ön cərgədə döyüşlərdə iştirak etməməsindən çox heyifsilənirdi. Ancaq inamını itirmirdi. Xoşbəxt sabahlara inandığı kimi Qarabağın da parlaq gələcəyinə, qazanacağına o parlaq zəfərə özü kimi inanırdı Elmin. Lakin bir yerdə qərar tuta bilmir, alışdığı əsgərlik həyatından ayrı bir gün də keçirə bilmirdi. Elə buna görə də hərbi xidmətini bitirəndən az vaxt keçmiş yəni öz müqəddəratını, taleyini hər b sənəti ilə bağladı və müddətdən artıq həqiqi hərbi xidmət kurslarına yazıldı. Kursları əla bir şəkildə və

böyük müvəffəqiyyətlə bitirdikdən sonra müddətdən artıq hərbi xidmətinə başladı. O, bu zaman ilk hərbi xidmətinə başladığı gündən də çox seviniirdi. Sanki öz-özlüyündə an içmişdi ki, Qarabağın azad olacağı günə qədər o, hərbi xidmətinə davam etdirəcək, əgər Ali Baş Komandan əmr versə, bir addım belə dayanmayıb sona qədər Qarabağ uğrunda döyüşəcək və ancaq irəli gedəcək. Qarabağ sevgisi, həsrəti, ümidi onda günlər, aylar, illər keçdikcə daha da artırdı. Ömür yoluna vəfalı yoldaş seçdiyi Elnarə xanım ilə həyatı qursa belə, Alina və Səma adında 2 nur parçası kimi qızı dünyaya gəlsə belə ondakı bu sevgi bir an da olsun azalmadı. Onun subay olduğu zaman vətənə bəslədiyi sevgisi, həsrəti ailəli olduğu, ailə, uşaq qayğısı, zəhməti və əziyyəti çəkdiyi zaman daha da çox artmışdı. Elmin belə bir qəhrəman idi və qəhrəman adını şəhadətindən çox-çox əvvəl qazanmışdı. Valideynlərinə layiq bir övlad, qızlarına layiq bir ata, həyat yoldaşına layiq bir ömür-gün yoldaşı olmuşdu. Birlikdə gözəl bir həyat yaşadığı və saysız-hesabsız acılı-şirinli xatirələr çoxaldığı ailəsi hər şeydən xəbərsiz idi. Lakin Elmin bilirdi ki, bu ailə sevinci, bu şirin günlər, şirin çağlar heç bir zaman daimi deyil və olmayacaqdı. Bəlkə də ona görə bir çox fotosəkillərində fikirlə görünürdü. Onu belə fikirlə edən, dərddən iki hal var idi: ilk olaraq işğaldan vətənə həsrəti, torpaq sevgisi, sonra isə ailə qayğısı.

2020-ci ildə erməni təxribatı nəticəsində Tovuz döyüşləri başlayıb bitən ərəfədə və general-mayorumuz Polad Həşimovla döyüşçülərini şəhid verdiyimiz o ağır günlərdə ən çox fikirlənən, dərddənən, qisas alovuyla yanan igidlərdən biri də Elmin idi. Belə vaxtlarda onun qisas alovunu nə ailə qayğısı, nə də başqa səbəblər geridə qoya bilirdi. Hər keçən gün sanki bir qığılcımla bütün könül evini yandıran bu qisas alovu daha da böyüyürdü. Gün keçdikcə şiddətlənən küləklər onun qisas alovunu bütünlüklə daxilinə yayırdı. Elmin belə günlərdə yalnız vətəni, onun sabahını fikirləşirdi. Elminin ailəsi və sevdikləri onun narahatlığından və bu qədər acı çəkməsindən çox kədərlənirdilər. Elmin isə bildirirdi ki, insan üçün özünün, ailəsinin və sevdiklərinin gələcəyindən də üstün olan vətənə sevgisi, onun gələcəyidir. Çünki vətəninin gələcəyi olmadan, insanın özünün də, ailəsinin də, sevdiklərinin də gələcəyini düşünmək əbəsdir. Onda ortada bir gələcəkdən söhbət belə gedə bilməz! Elmin hər sözümdə, söhbətində Qarabağı, Xocavəndi dilinin əzbəri etmişdi. Əli tətikdə, gözü irəliddə, qulağı səsdə və qəlbi Xocavəndində idi. O, son zamanlar müharibənin qaçılmaz olduğunu bilirdi və canıyla, qanıyla bu savaşa hazır olduğunu da bildirirdi.

Nəhayət, xalqımızın gözlədiyi o möhtəşəm, kədər və eyni zamanda qürurverici gün gəldi! 27 sentyabr 2020-ci il.. Elminin o vaxt 25 illik yubileyini keçirməsindən 7 ay keçirdi. Onu seven ailəsi, sevdikləri, qəhrəman atası, xanım-xatın anası, onunla həyatını bağlayan ömür-gün yoldaşı, onu canlarından artıq istəyən iki gül qızı var idi... Ancaq onun hər kəsdən və hər şeydən əvvəl gələn, həyatının mənasına çevrilən vətəni də var idi. O Vətən ona ulu babalarından miras idi. Hansı ki onların ruhları narahat idi və Əmirallar kəndində çox narahat şəkildə uyuurdular. Elmin onların narahatlığına son verməli idi. Bu sərt və ağır gündə edilməli olan ən əsas iş döyüş meydanına atılmaq, qəhrəmanlar kimi döyüşmək, düşməne qan uddurmaq idi. İllər boyu gözlədiyi, ürəyindən keçirdiyi gün, nəhayət ki, gəlmişdi. Ona görə də belə bir zamanda Elmin hər kəsdən və hər şeydən qabaq vətəni düşündü, onun harayına tələsdi, hər igid Azərbaycan əsgəri kimi ailəsinə ümid verərək evindən ayrılıb qəhrəman əsgər vüqarı ilə üzü Qarabağa, Xocavəndə, Əmirallara doğru getdi...

Elminlə birlikdə qardaşı Orxan da vətənin harayına yetmiş, dadına çatmışdı və ayrı-ayrı vəzifələrdə olsalar belə Qarabağdakı döyüşlərə qatılmışdılar. Orxan müharibədə minaaxtaran kimi iştirak edir, öz qardaşı da daxil olmaqla heç bir əsgər qardaşı minaya düşsün şəhid olmasın deyər hər gün ölümlə burun-buruna gəlirdi. Elminin Cəbrayıldan, Füzulidən başlayan döyüş yolunda o, dayanmadan sona qədər irəliləyir və ölümün gözüne dik baxaraq bütün maneələri dəf edirdi, düşməni məhv edirdi. İlk günlər səddin yarılması uğrunda gedən mübarizələr nə qədər şiddətli olsa da, Elmi-

nin və onun döyüş yoldaşlarının, qəhrəman əsgərlərimizin inamı, inancı bir o qədər güvətli idi. Elmin tez bir zamanda Xocavəndə, eləcə də doğma kəndi Əmirallara çatmaq istəyi ilə özünü tələsdirdi. Elə buna görə də bir-iki gün içərisində düşməne qan uddurmuş, matəm yaşatmış və onun bir nömrəli düşməninə, gecəsinin, gündünün kabusuna çevrilmişdi. O, bu ağır döyüşlər, çətin şərait içində ailəsinə də unutmur, vaxt tapanda ailəsi ilə telefonla əlaqə saxlayırdı. Əvəz dayı və Solmaz xala ilə birlikdə Mirzəyevlər ailəsi bir evdən çıxan iki qəhrəman gələcək taleyi üçün əsım-əsim əsir, onların müharibədən sağ, alınacaq və üzuağ çıxması üçün Allaha sonsuz dualar edirdilər. Elmin və Orxanın bir anlıq belə olsa səsini eşidən zaman Mirzəyevlər ailəsinə sanki dünyalar verildi. Elmin zənglərində tez-tez atası Əvəz dayıdan müharibədə döyüşdüğü yerləri və eləcə də yaralandığı yeri təkrar soruşur və harada qazılmasını deməmək şərti ilə yeni-yeni zəfərlərin müjdəsini verirdi. Şiddətli döyüşdə olduğu zaman tale elə gətirmişdi ki, Elmin qardaşı Orxanla üz-üzə gəlmiş, görüşmüşdü. Qardaşlar bir-birlərinə uğurlar arzulamış, zəfərlə qayıtmağı diləmiş və dönə-dönə ehtiyatlı olmağı tapşırırmışdılar. Elmin isə bir gün son fədakarlığını edəcəyini və bir gün içində olacağı döyüşün son döyüş olacağını bilir və bunu yəqin edib son dəfə Orxanla görüşmüşdü...

Elmin döyüş-döyüşə Cəbrayılı, Füzulini keçdikdən sonra Xocavənd ərazisinə də daxil olmuşdu. Vətənin hər bir qarışı, təbii ki, onun üçün əziz və doğma idi. Lakin doğma torpağı, ocağı olan Xocavəndə çatmaq, Xocavənd torpağının üstündə 25 il sonra yeriyə bilmək Elminə böyük sevinc, fəxr və qürur verirdi. Sanki onun bütün yorğunluğu daxilindən çıxıb gedirdi. Elmin şəhid olmağı çox istədiyi kimi bu yerlərə doya-doya baxa bilməyi də könlündə arzulamışdı.

(Davamı var)

Şəhid NƏSİBOĞLU,
10-cu sinif şagirdi,
şair-publisist, AJB üzvü